

Geachte heer/mevrouw,

Dit wetsvoorstel doorbraakaanpak gaat enkel over symptoombestrijding. Het probleem wordt op de verkeerde plek gelegd, namelijk "thuiszitten". Het werkelijke probleem is dat er teveel kinderen buiten de boot vallen doordat er voor hen geen veilige plek is waar zij zich (naar internationaal recht) "zo volledig mogelijk kunnen ontplooien". De formulering "een zo passend mogelijke plek" in dit wetsvoorstel is nog steeds vanuit het systeem gedacht (wat past zo goedkoop mogelijk in het standaard plaatje) en niet vanuit het leerrecht van het kind. Dit is schadelijk voor de betrokken kinderen, maar heeft ook een ernstige impact op het gezin daaromheen. De doorbraakaanpak zal zich blindstaren op de aanwezigheid van een kind op school, terwijl het bekend is dat kinderen enkel kunnen leren in een veilige omgeving. Als dat bijvoorbeeld thuis is (al dan niet tijdelijk, bv tijdens herstelperiode van schooltrauma) dan heeft dat de voorkeur voor het kunnen invullen van het leerrecht waar alle kinderen recht op horen te hebben. Ik schrijf horen te hebben omdat in Nederland dit recht niet bestaat, hier bestaat enkel de school(aanwezigheids)plicht. Niets in de leerplichtwet gaat over kwaliteit van onderwijs of geschikte leeromgeving, enkel over het aanwezig zijn op school. Daarmee wordt het probleem automatisch bij het kind en ouders gelegd, in plaats van de verantwoordelijken in het systeem (scholen, samenwerkingsverbanden etc) ook aan te spreken op hun zorgplicht. Zolang ouders geen leerrecht voor hun kind kunnen afdwingen en dus ook het recht op een zo volledig mogelijke ontwikkeling van kinderen niet geborgd is in Nederland, zal het aantal thuiszitters die verstoken zijn van onderwijs blijven stijgen. Laat het woord thuiszitten nu eens los en leg de prioriteit bij een kwalitatief onderwijsaanbod voor alle kinderen, ook de groep die (tijdelijk) niet op school onderwijs kan volgen. Het gevolg hiervan zou zijn dat het kind zich weer kan ontwikkelen en zelfvertrouwen opbouwt, voelt dat het ook meetelt. De druk op jeugdzorg neemt hierdoor enorm af, want een probleem wat op school ontstaat, is nu eenmaal niet in het kind (of gezin) op te lossen. Integendeel: het kind in therapie geeft de boodschap dat het kind fout is en is schadelijk voor het zelfbeeld. Zelfs als het niet lukt om een bepaalde groep weer naar school te laten gaan, kunnen zij zich toch ontwikkelen tot volwassenen die volledig kunnen meedoen in de maatschappij, dankzij maatwerk scholing en het gevoel gezien/gehoord te worden, zichzelf te mogen zijn. Ik spreek helaas uit ervaring als ik zeg dat juist door de focus op thuiszitten versus schoolgang oplossingen achterwege blijven. Al meer dan 4 jaar zijn wij zonder enig positief resultaat in gesprek met vele professionals. Het zou een verademing zijn om het enkel nog te hoeven hebben over zijn recht op onderwijs en hoe dat zo optimaal mogelijk te begeleiden, dan over een plek zoeken (voor uhb kinderen bestaat deze passende onderwijsplek niet) waar hij aanwezig kan zijn en waar hij hoogstwaarschijnlijk weer zal uitvallen, waarna het hele circus weer opnieuw begint. Het schoolsysteem in Nederland is simpelweg niet geschikt voor alle kinderen. Accepteer dat. Omarm de ouders die deze verantwoordelijkheid voor de ontwikkeling voor hun kind dan volledig zelf op zich willen nemen en ondersteun hen zowel juridisch (recht op thuisonderwijs) als financieel (leergelddbudget gekoppeld aan elk kind). Laat vervolgens deze ouders meedenken over wat er kan (moet) verbeteren in het bestaande systeem, zodat er steeds minder kinderen zullen uitvallen. Conclusie (ik kan het niet genoeg herhalen): denk vanuit het leerrecht van ieder kind, niet vanuit het systeem. Er is geen behoefte aan een doorbraakaanpak (tenzij aan de kant van ouders) maar aan een totale andere visie!